

Dela Lika

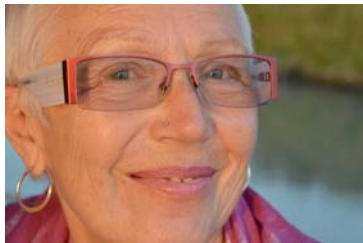
Vårdagjämningen den 20 mars 2012

Bästa Vänortsmedlem!

Som stödjande medlem i vår förening har du visat att du vill ha en förändring av den ojämlika fördelningen i världen. Dela lika-dagarna höst och vår är en möjlighet att aktivt bidra till denna förändring. Vårt plusgiro är 441 76 45-1.

OBSERVERA att årsavgiften för enskild medlem är 100:-. Familjeavgift, d v s för 2 personer eller fler, är 150:-. Föreningsavgift 150:-. **GLÖM INTE ATT SKRIVA DITT NAMN PÅ INBETALNINGSTALONGEN!**

I vårens dela lika-brev får du ta del av tankar och reflektioner från några av de personer som deltog i den studieresa som Vänortsföreningen arrangerade i februari.

DELA LIKA

Jag sitter i Sverige, ser solnedgången färga himlen i allsköns röda nyanser och tänker tillbaka på veckorna i Bangladesh. Där behövdes egentligen inte klockan på armen, man rättade in sin dag efter soluppgång och solnedgång.

Bangladesh - kontrasternas land.

Jag tänker på Dhakas myller av människor, rickshaws, bilar, baby-taxis och bussar. Tut-tut, pling-pling och diverse signalhornstrudelutter på högsta tänkbara volym. Ställt mot lugnet och tystnaden på en flodarm i Sundarban när morgondimman lättar och solen är på väg upp över trädtopparna. Allt som hörs är ett försiktigt dripp-dropp från noka-förarens åra och en stillsam symfoni av fågelsång.

Jag tänker på bengalernas känsla för skönhet som avspeglar sig i kläder och hantverk, artistiskt dekorerade fordon och hur generöst och vackert man exponerar sina frukter på marknaden. Ställt mot allt skräp som bara slängs vars som helst och som får ligga kvar och förfular miljön.

Jag tänker förstås också på kontrasterna i levnadsvillkoren. Jag tänker på kvinnan, som har rätt sig en bostad under några pappstycken och plastbitar mindre än en meter från järnvägsrälsen, och som så generöst bjuder in mig till sitt hem. Jag tänker på mitt eget hem. Inte har jag gjort något för att förtjäna att leva i en standard som så hjärtskärande kontrasterar mot min medsystems i Bangladesh slum.

Att dela min inkomst två dagar om året med någon som inte hade samma tur i livets lotteri är det minsta jag kan göra.

Clary Mörtzell

Omfamnande hjälpsamhet, glada ansiktsuttryck, vänlighet och tålmod. Alla dessa uttryck möter mig i Bangladesh hos ett fattigt folk. Det ser man inte så mycket av här hos oss, som har så mycket mer. Mer av vadå? Mer av allt utom ovanstående, tycks det. Då kan man ställa sig frågan vad är viktigast i våra liv – och vill jag byta? Nej, jag har lärt mig uppskatta mycket av det som finns i "min" del av världen; infrastrukturen, möjlighet till vald enskildhet, naturen, renhet och medveten organisation – men visst fattas det något. Är det ena avhängigt av det andra?

Tänker tillbaka på kvinnogrupperna i Netrakona. De berättade om sina mikrolån och vad pengarna skulle användas till. Det kunde t.ex. vara en mjölkko till familjen och stoltheten gick inte att ta miste på hos de kvinnor som betalat tillbaka sina lån. Hjälp till självhjälp är det enda som fungerar, om man ska känna värdighet och stolthet över sin egen förmåga.

Som lärare hade jag möjlighet att jämföra skolor här och i Bangladesh. Deras enkla, där eleverna satt på golvet och skrev på små griffeltavlor jämfört med all teknisk utrustning som våra barn har tillgång till här. I Bangladesh satsades mycket mer på sång, dans och andra kulturuttryck. Mer balans mellan höger och vänster hjärnhalva. Något för oss att ta efter? Barnen sjöng med stor glädje och av hela sitt hjärta, högt och utantill, de gjorde sitt allra bästa! Var det för att visa oss? Nej, det är inte troligt! Det skulle lysa igenom. De tyckte det var roligt att lära sig helt enkelt!

Andra resor faller snart i glömska - denna resa fortsätter i tankarna långt efter det man landat i Sverige.

Mia

Efter hemkomsten har förkylningen avtagit men magen varit lite orolig. Men för övrigt allt bra. Efter några dagars smältande av alla intryck har ett par blivit lite extra lysande.

Den glädje, nyfikenhet och vetgirighet som skolbarnen visade. De använde den lilla engelska de lärt sig helt frimodigt. Vad heter du? Var kommer du ifrån? Tog man sig tid en stund med dem hade man snabbt 20-25 barn omkring sig. Alla med glada, öppna ansikten. Det kändes roligt.

Ett annat starkt minne var besöket på Moder Teresas barnhem. Den frid som rådde där och den glädje och det tålmod som systrarna visade mot barnen var en stor upplevelse. Alla dessa barn som fått ett hem mitt i allt kaos. Starkast intryck gjorde nog den 15-åriga gravida flickan som fått möjlighet att bo där tills hennes situation klarnat. Vad hade det blivit av henne om hon inte kommit dit? Jag har själv barnbarn i samma ålder.

Göran

Stillhet och ro – i Bangladesh.

Det kan tyckas som en paradox, men själv har jag ofta upplevt en speciell stillhet i detta myllrande och folkrika land.

Saker måste få ta tid – man lägger mycket tid på matlagning, man väntar tåligt i bilköer, man lägger sig vinn om att utforma sin skrift vackert, man pyntar sina cykeltaxis, man planterar sitt ris och väntar på skörd efter 90 dagar osv. osv.

Det hjälper inte att bli irriterad och stressad. Man ser ofta folk som sover lite middag, ofta sida vid sida, eller med huvudet på kompisens mage.

Kanske landsbygdens gröna färger förstärker känslan av lugn,

undrar om det är fler än jag som återkopplar till Bangladesh då jag upplever fridfullhet.//Mariann

Tack för en fantastisk resa!

Hela gruppen var bra, gott humör trots växlande hälsa, hjälpsamhet och fin gemenskap. Hotellrummens nivå växlade lite grann – men jag har ju aldrig varit i ett land som detta tidigare, man klarar det mesta. Vi fick mat, bra sådan och slapp magproblem. Mycket intressant att få besöka så många hem och fantastiska människor. Stor generositet och glädje trots små omständigheter! Fantastiskt att se målmedvetenheten att jobba så kraftfullt i så stor motvind. Önskan att hjälpen kunde få fortsätta nå dessa små organisationer och ge dem stoltheten för det goda arbetet som de utför!

Mahfuz var fantastisk, fanns hela tiden med och visade oss sitt vackra land!

Detta var mitt livs resa, att få se så många glada ögon i denna svåra situation, men även sorgen man kände hos de mest utsatta. Så skönt att få komma till Nordic Club vid ett par tillfällen och hämta upp sig lite grann och att kunna slappna av vad gäller rena grönsaker m.m. Att höra alla glada barn sjunga för oss och dansa. Människorna på ön som aldrig sett en vit människa tidigare.

ORON MED KNÄPPTA HÄNDER I MINIBUSSEN! Ändå var de skickliga chaufförer med handen mest på signalhornet. INGET HÄNDE! Fantastiskt!!

Allt var bra när man sammanfattar det hela. Första veckan hemma drömde jag nätterna igenom, jag var aldrig ensam i mitt eget sovrum!!

STORT TACK TILL ALLA!!

Hälsar Birgitta